SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 83. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 4, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 4-го ТРАВНЯ 1988 Ч. 83. РІК XCV

ТРАВЕНЬ — МІСЯЦЬ СКВУ

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ З ПРИВОДУ ТРАВНЕВОЇ АКЦІЇ СКВУ

Згідно з довголітньою традицією Президія Секретаріяту СКВУ проголошує травень 1988 року Місяцем СКВУ.

В цьому році українці у вільному світі святкують світлий ювілей 1000-ліття Християнства в Україні, яке врочисто проголосив князь Володимир Великий у 988 році. В днях від 23-го до 27-го листопада ц.р. відбудеться V Конґрес СКВУ в Торонто, Канада. Конґрес закінчиться величавим спільним відзначенням 1000-ліття Християнства в неділю 27-го листопада в „Мейпл Ліф Ґарденс". Це спільне відзначення нашого 1000-ліття буде завершенням святкувань, які Українські Церкви і громади влаштовують у вільному світі.

Відзначення 1000-ліття , підготова і переведення V Конгресу СКВУ, акція Міжнародної комісії розсліду вання головного ґеноциду в Україні, інтенсивна праця Комісії Прав Людини, зокрема у зв'язку з конференцією гельсінкського процесу, яка почалася в листопаді 1986 року і продовжується дотепер у Відні, пожвавлення праці Комісії Деколонізації СССР, Світової Ради Суспільної Служби з її Чорнобильською підкомісією, Наукової Ради, Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради вимагають великого вкладу праці і поважних фінансових засобів.

Відважні виступи українських творчих сил і молоді в обороні української мови, культури, історії та боротьба за відновлення Українських Церков витворили цілком нову ситуацію в Україні. Ця нова дійсність ставить перед СКВУ завдання підтримати змагання наших братів і сестер за національну і релігійну самобутність і незалежність усіма доступними нам засобами.

Тому ми й цього року, проголошуючи Травневу Акцію СКВУ, звертаємось до наших Церков, крайових централь, громадських організацій, фінансових установ і свідомої української громади, щоб своїми щедрими пожертвами допомогли СКВУ гідно виконати наші великі обов'язки перед українською спільнотою і українським народом.

Жертводавці, які складуть даток 100 дол. або більше, отримають безплатно один примірник „Хрестоматії 1000-ліття Хрищення Руси-України".

Відкриють Пам'ятник Слави УПА

Торонто. — Остаточна дата відслонення і посвячення Пам'ятника Слави УПА на Оселі „Київ" в Оквиллі, Онт., устійнена на неділю, 22-го травня ц.р. До Почесного Комітету цього свята входять ієрархи обох Українських Церков та голови і представники крайових українських організацій і установ в Канаді.

У програмі того дня, яка розпічнеться в год. 11-ій вранці, передбачені такі урочистості: соборний Молебень на прославу 1000-ліття Християнства в Україні, похід з прапорами й вінками до Пам'ятника Слави УПА, відслонення і посвячення пам'ятника, соборна Панахида і салют поляглим борцям, складання вінків, три короткі промови.

Біля год. 3-ої по полудні почнеться друга частина програми: складання коротких привітів, а далі мистецька концертова програма Свята Героїв з відзначенням актуальних річниць 1988 року.

На день свята приготовляється пропам'ятна книга з повним списком всіх фундаторів і жертводавців на фонд побудови пам'ятника, проєктодавцем якого є Володимир Беднарський.

ЗУСТРІЧ З М. РУДЕНКОМ В ДІТРОЙТІ

Дітройт. — У суботу, 7-го травня, тут у залі української православної катедри **Святої Покрови відбудеться** зустріч громадянства з головою Української Гельсінкської Групи письменником Миколою Руденком. Вступ — 10 дол.

ФКУ видало інформації про Тисячоліття для преси

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Бюро Фонду Катедр Українознавства (ФКУ) приготовило пакети з інформаційними матеріялами до диспозиції українській громаді при інформуванні американської преси і суспільства про Тисячоліття Хрищення Руси-України.

Марта Базюк, референтка інформацій бюра ФКУ, пояснила приготування таких матеріялів: „Впродовж минулого року майже щоденно до ФКУ зверталися представники урядів, науковці, вчителі та релігійні групи за інформаціями про Тисячоліття. Наше бюро постійно висилає листи та інформації журналістам, які пишуть про Тисячоліття як виключно російську подію. Мені прийшло на думку, що матеріяли, які ми зібрали, можуть придатись нашим громадським діячам".

Андрей Гарасимяк, директор публікацій ФКУ, додав: „Нам відомо, що совєти дуже успішно інформують світ про святкування Тисячоліття, що відбуватиметься у Москві в червні ц.р. Тому ми, українці, мусимо заздалегідь подати пресі й журналістам правильні інформації. Нам треба висилати інформативні матеріяли редакторам міжнародних і місцевих новин, релігійним референтам, як також релігійним групам, які вибираються на святкування до Москви. Надіємось, що наші матеріяли упрбетять це велике завдання".

Пакет з інформаціями приготовлений в бюрі ФКУ включає: копії статтей Богдана Нагайла, які появились в американській пресі, підсумування українського становища, що приготовив д-р Андрей Сороківський; список адрес і телефонічних чисел разом з прізвищами журналістів головних газет і журналів; як також зразки листів і пресових комунікатів у справі святкувань Тисячоліття та брошура „Getting Media Coverage for Your Millennium Event".

Досі ФКУ розіслав понад 150 таких інформаційних пакетів американським сенаторам, науковцям і журналістам.

Пакет можна замовити у: Ukrainian Studies Fund, Harvard University, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138, або телефонувати на число (617) 495-7835.

Кошт одного пакета з пересилкою виносить 3 дол.

ЗАБАВА В П'ЯТНИЦЮ

Пассейк, Н. Дж. — Тут в суботу, 7-го травня ц.р., о год. 9-ій вечора, в залі Української Централі, 240 Гоп авеню., Організація Оборони Лемківщини відділи 3-ій з Пассейку, та 7-ий з Джерзі Ситі, влаштовують весняну забаву. До танців приграватиме оркестра „Дунай" з Торонто, а столики можна резервувати телефонуючи на число: (201) 772-3344.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУЛАСЯ ХІРОТОНІЯ ВЛАДИКИ М. КУЧМЯКА

Філядельфія (ХВФ). — Середа, 27-го квітня ц.р., буде записана золотими буквами в історію Української Католицької Церкви в Америці. Тут у соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у величавому східньому українському обряді відбулася урочиста Архиєрейська хіротонія Владики Михайла Кучмяка, ЧНІ.

Вірні слухають проповідь нововисвяченого Владики М. Кучмяка.

(Фота: Я. Кулинич і Х. Ференцевич)

Владика Михайло Кучмяк народився 5-го лютого, 1923 року в Західній Україні і був найстаршою дитиною у своїх батьків Ілька та Катерини з Трачуків. Початкову та середню освіту здобув у рідній Україні в Обертині та Коломиї, а в 1945 році поїхав до Риму, де почав теологічні студії у Папській Українській Католицькій семінарії св. Йосафата. Два роки після того вступив до новіяцтву Чину Отців Редемптористів в Ціорані біля Неаполя, де був першим українцем серед своїх італійських братчиків. Перші свої обіти склав 3-го жовтня 1948 року при престолі, біля якого у XVIII столітті складав свої обіти і св. Альфонсус Лігуорі, основоположник Чину Отців Редемптористів. У 1951 році переїхав до Канади, де продовжив теологічні студії в семінарії Отців Редемптористів св. Марії у Вотерфорді та Медоввейл в Онтаріо. Рукоположений на священика торонтонським Єпископом Ізидором Борецьким 13-го травня 1956 року. Перше призначення нового священика було до української католицької церкви св. Марії в Йорктоні, Саскачевані, де приміщується головна обитель Отців Редемптористів на Канаду. Там на становищі сотрудника допоміг організувати дві парафіяльні школи та вчив релігію у місцевій дівочій академії і середній хлоп'ячій школі. У 1965 році був призначений настоятелем новіяцтву в обителі Отців Редемптористів у Медоввейл. На цьому становищі залишився до 1967 року, а тоді повернувся назад до Йорктону як парох. До ЗСА переїхав 1975 року і був наіменований парохом української католицької церкви **св. Івана Хрестителя, в Нюарку, Н. Дж.** На цьому пості перебував до квітня 1987 року, коли його призначили парохом українського католицького крайовго собору Св. Родини у Вашінґтоні. У березні ц.р. був іменований Папою Іваном Павлом II на єпископа-помічника для Філядельфійського Архиєпископа Стефана Сулика на рекомендацію з посеред кандидатів, запропонованих Синодом єпископів Української Католицької Церкви.

Хіротонія Владики Михайла Кучмяка — святитель Владика Стефан Сулик і співсвятителі Владика Максим Германюк і Владика Іннокентій Лотоцький.

Врочистості хіротонії Владики М. Кучмяка, ЧНІ, своєю присутністю звеличили Владика Пійо Лягі, Апостольський пронунцій для ЗСА, який репрезентував Папу Івана Павла II, римо-католицький Архиєпископ Філядельфійський Кардинал Джан Кроль, Архиєпископ Пітсбурґу Католицької Церкви візантійського обряду Стефан Коціско, Єпископ-помічник Пітсбурґу Католицької Церкви візантійського обряду Джон Білок, Вірменський Єпископ Нерсес Сеціян, Маронітський Єпископ Джордж Веббі Мелхітський Єпископ-помічник Джан Елья та ряд інших єпископів римо-католицького обряду.

Українську Католицьку Церкву у вільному світі репрезентували: Владика Максим Германюк, Митрополит українців-католиків у Канаді, Владика Стефан Сулик, Митрополит українців-католиків у ЗСА, Владика Іннокентій Лотоцький, Єпископ Чикаґський, Владика Василь Лостен, Єпископ Стемфорду, Єпископ Роберт Москаль, Єпископ

(Закінчення на стор. 3)

ВИМОГИ І ПРОТЕСТИ РОБІТНИКІВ В ПОЛЬЩІ ЗБІЛЬШУЮТЬСЯ

Ґданськ, Польща. — У вівторок, 3-го травня ц.р., тисячі робітників, затруднених в Ґданську у корабельних доках, вийшли на страйк, вимагаючи від уряду підвищення платні, легалізації підпільної профспілки „Солідарність" і полагодження справи платень для страйкуючих сталеварів.

В обличчі поновної солідарности робітників на усіх відтинках життя, внесла деяку розгубленість серед партійних і урядових кіл які у поспіху запобігання всекрайового страйку, яким грозять керівники „Солідарности". Державна служба безпеки почала арештовувати і притримувати та допитувати керівників тієї колись вільної, а тепер забороненої законом, але все ще активної профспілки, яку, як відомо, очолює Лех Валенса, що у відміну до ранішої тактики спокійної поведінки і переговорів з урядом, бере тепер активну участь в демонстраціях, протестних походах, підписує вимоги в імени „Солідарности" тощо, одним словом веде перед у великій частині робітничого руху, який змагається за вищий рівень життя, забезпечення і збільшення прав профспілок у кожному відношенні.

Організатори страйку у Ґданську заявили західнім кореспондентам у понеділок, 2-го травня, що усі 12,000 робітників, які працюють на корабельних доках ім. В. Леніна підтримують страйк, а приблизно 3,000 робітників бльокують вхід до варстатів. Комітет страйкуючих робітників, до якого входить також Л. Валенса, домагається не тільки підвищення платень, але також відновлення забороненої в 1982 році колись вільної профспілки „Солідарність", затруднення наново звільнених раніше робітників і звільнення усіх політичних в'язнів.

У Ґданську поліція арештувала профспілкового керівника Богдана Ліса, а у Варшаві Збігнєва Буяка. Декілька провідних керівників „Солідарности" пішли тимчасово у підпілля і за ними розшукує поліція і державні органи безпеки. Агентство Ассошіейтед Пресс інформує, що підпільна „Солідарність" випустила комунікат підписаний Д. Валенсою, у якому говориться, що страйки робітників скоро розпічнуться у цілій країні. У комунікаті стверджується, що страйк сталеварів і корабельних робітників не є жадним „льокальним конфліктом", як про це говорить представник уряду Єжи Урбан, але всекрайовою акцією робітників, які не бачать вигляду на поправу економічної ситуації і втратили довір'я до здібности Войцеха Ярузельського цю проблему розв'язати.

У зв'язку з поширенням страйків робітників уряд наказав підтягнути до Ґданська збільшені поліційні і військові відділи, які у випадку потреби й на наказ компартії й уряду, по своєму „розв'язуватимуть" проблему страйків і цією тактикою можуть створити ситуацію, яка вже була в Польщі в 1970 і початкових 1980 роках, — кажуть політичні спостерігачі.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА ВИРІШИВ НЕ ПОЗБАВЛЯТИ ГРОМАДЯНСТВА Ю. КУНҐІСА

Вашінгтон. — Верховний Суд З'єднаних Стейтів Америки шістьма голосами проти двох вирішив провести дальші переслухання з приводу позбавлення американського громадянства Юозаса Кунгіса з Кліфтону Н. Дж. Верховний Суд передав справу на нові переслухання.

Це рішення означає, що в найближчий час Ю. Кунгіс не буде депортований.

Ю. Кунгіса, якому тепер 71 рік, обвинувачують у вбивстві понад 2,000 жидів під час окупації Литви нацистськими військами. Він і його адвокати категорично відкидають це . Кунгіс і адвокати вказують також на те, що при в'їзді до Америки в 1948 році він лише неточно подав рік і місце народження, а це, як доказують адвокати, не є достатньою підставою для позбавлення громадянства. Зробив він це, як і багато інших осіб, щоб уникнути насильної репатріяції до СССР.

Думку більшости членів Верховного Суду виклав суддя Антонін Скалія. Він сказав, що позбавляти громадянства на підставі неперевірених фактів можна лише в тому випадку, якщо факти могли мати вплив на точку зору іміграційних чинників в момент в'їзду іміґранта.

Оскарження доказує, що Кунґіс говорив неправду, і не тільки не правильно вказав рік і місце народження, але й місце проживання в роки Другої світової війни. Він робив це, як твердить обвинувачення, щоб приховати свою співпрацю з нацистами. Але оборона твердить, що він це зробив, щоб врятуватись від можливої смерти.

Суддя Скалія також ствердив, що прокуратура, тобто ОСІ, не зуміли доказати вини Кунгісові.

У першій інстанції у вересні 1983 року суддя Дікінсон Дёбевуаз був відкинув оскарження ОСІ, але його перерішив федеральний суд у Філядельфії, який тепер поновно мусить розглянути справу.

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА КРИТИКУЄ СМЕРТНИЙ ВИРОК В ЄРУСАЛИМІ

Ню Йорк. — Американські газети, а між ними також відомі „Ню Йорк Таймс", „Кріщен Саєнс Монітор", вже згадуваний у „Свободі" клівлендський „Плейн Ділер" та інші, в загальному критично оцінюють вислід процесу в Єрусалимі проти Івана Дем'янюка, українця з Клівленду, який, згідно з опінією трьох ізраїльських суддів був сторожем в концентраційному таборі Треблінка в Польщі під час Другої світової війни і там спричинився до вбивства в газових камерах 850 чи навіть 900,000 жидів. Більше того, на підставі совєтських документів, частину яких КҐБ передало для ОСІ у Вашінгтоні, а частину привіз до Єрусалиму американський індустріяліст мультимільйонер Арманд Гаммер, І. Дем'янюк був прославлений у концтаборі Треблінка „Іваном Грозним", хоч цього на суді, ані прокуратор, ані судді, які дуже часто виступали у ролі прокураторів, ані свідки не доказали.

Газета „Ню Йорк Таймс" у виданні з 28-го квітня ц.р. запитує: чи дійсно вимога „смерть, смерть, потрібна була для відзначення 40-річчя існування Ізраїля як держави?" Або чи дійсно І. Дем'янюк був відомим „Іваном Грозним" з Треблінки? Він і деякі свідки та спеціялісти від оцінки документів заперечили це. Можливо, що судді вважали, менше від смертної кари покарання викличе юридичне застереження щодо його вини. Якщо вони такими методами керувалися, то тепер є добра нагода для президента Ізраїля змінити засуд. Роблячи це, він, президент, цілком не зменшить поваги до ізраїльської держави, а може навіть навпаки. Він, змінивши, чи радше злагіднивши вирок „відповість життям на смерть", особливо у теперішній порі заворушень палестинців на окупованих землях. Правда, це велика вимога від Ізраїля і жидів взагалі, які пережили страшне гітлерівське пекло. Забагато воєнних злочинців оминули покарання, але навіть тисячу смертей не заступить діл „ангела смерти" з Треблінки. Осудити його, це не те саме, що вбити І. Дем'янюка. Судді не повинні керуватися вимогами товпи про трикратне вбивство. Зберігши його життя, Ізраїль покаже світові, що можна іти дорогою світла, — пише „Ню Йорк Таймс".

„Крищен Саєнс Монітор" також запитує ізраїльських суддів, що вони в властиво хотіли осягнути, вимірюючи для І. Дем'янюка максимальне покарання — смерть через повішення? Чи це змінить ситуацію і запевнить що подібні вбивства ніколи не повторяться? Тепер, як ніколи перед тим, пише згадана газета у числі з 27-го квітня, Ізраїль повинен продемонструвати пошану до закону і справедливости.

У СВІТІ

НЕЗАБАРОМ ПРОФЕСОРИ найкращих і престижевих бизнесових шкіл З'єднаних Стейтів Америки вчитимуть совєтських студентів і молодих керівників підприємств, як найкраще і найпрактичніше управляти великими і середніми підприємствами і добиватись значних успіхів. Делегація совєтських фахівців відвідує тепер високі американські економічні школи, веде розмови про можливості включення у їхні програми студентів з СССР, або відкриття їнніх філій в Совєтському Союзі з повною фінансовою підтримкою Москви. Головою совєтської делегації є Євгеній К. Смітніцкі, ректор Академії крайової економії, яка випускає на совєтський ринок найкращих бюрократів, зокрема керівників великих державних підприємств.

ТЕРОРИСТИ, ЧЛЕНИ Ірляндської Республіканської Армії, застрелили трьох британських вояків і трьох поранили. Прицілом ІРА були тим разом британські вояки, які служили на британській військовій базі в Голляндії. Ірляндські революціонери, які боряться за відокремлення Північної Ірляндії від англійської території, пригрозили крім того прем'єр-міністрові британського центрального уряду Марґарет Тачер, що вони плянують більше подібних актів вбивства молодих вояків. „Ми маємо дуже просту розв'язку англійсько-ірляндського питання — вийдіть з нашої країни, виведіть свої війська і тоді наступить мир", — заявляють члени ІРА у своєму зверненні.

ПРЕДСТАВНИК МІНІСТЕРСТВА закордонних справ Великобританії Пітер Ліллі повідомив кореспондентів, що працівники державної служби безпеки з відділу боротьби з наркотиками, зліквідували 3,5 тонни гашишу, що його перевезли контрабандою торгівці наркотиками з Афганістану, через совєтську територію. При цій нагоді заарештовано п'ять осіб з контрабанди, але їхніх прізвищ покищо не подали до загального відома. Деякі кореспонденти здогадуються, що в цю аферу можуть бути замішані також совєтські громадяни. Перший раз в історії боротьби англійців з контрабандою наркотиками, британці діяли за вказівками совєтських органів безпеки. **Історія з перевозом** гашишу розпочалася в Кабулі, де його навантажили у вагони і перевезли до Ленінграду. Там його перевантажили на корабель, який йшов до Англії. Першу інформацію про перевіз наркотику англійська розвідка отримала від совєтських кіл з Кабулю. Договір про співпрацю в цій ділянці було підписано в Москві, під час перебування там Марґарет Тачер.

В АМЕРИЦІ

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА РОНАЛДА РЕҐЕНА повідомив Конгрес, що має бажання в цьому році збільшити продаж зброї до 15 більйонів дол. Це було б на 3.3 більйона дол. більше, як минулого року. У своєму довірочному звіті Державний департамент подає листу 33-ох країн, які могли б стати покупцями, а між ними є запропоновано продати Ізраїлеві зброю на сумуу 3.6 більйона дол., Південній Кореї на суму 3.3 більйона дол. і Єгиптові на суму 2.7 більйона дол. Також підвищено можливости продажу кількости зброї тим країнам, в районі Перської затоки для противаги іранським погрозам.

ЗГІДНО З АПЛІКАЦІЯМИ, що їх передано до Федеральної комісії виборів, теперішні сенатори, які будуть змагатися за перевибір, а їх усіх є 27, призбирали 63 міл. дол. на свої виборчі кампанії. З цього звіту видно, що з року в рік витрати на виборчі кампанії сенаторів і конґресменів значно зростають.

УПАДОК ВАРТОСТИ ДОЛЯРА, причинився до зросту експорту, а швидка модернізація фабрик на середньому заході ЗСА дали їм змогу в дуже короткому часі дігнати **решту країни в економічному аспекті. Цей позитивний** зворот можна запримітити у видайності індустрії, як **також і у запотребуванні рук до праці. Багато осіб** переноситься з великих індустріяльних осередків у ці західні стейти, де життя є багато дешевше, хоч і платні є менші.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N J

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N J 07303

Економіка — найперша проблема ЗСА

Західньоевропейська преса, зацікавлена у цьогорічних президентських виборах, дивувалася, що протягом кількамісячних передвиборів закордонна політика Америки і міжнародні відносини були майже зовсім промовчувані. І це стосувалося однаково демократичних, як республіканських кандидатів. Задумуючись над успіхами у передвиборах, мало раніше відомого в Америці, губернатора стейту Массачусетс Майкела Дукакіса найповажніші американські коментатори доходили до висновку, що причиною його успіху є критикування економічної політики президента Реґена, яка, перемігши інфляцію і довівши до найнижчого ступня безробітних за останні двадцяти й більше років, все ж має два дуже слабі, неґативні пункти: дефіцит державного бюджету, який у 1987 році становив 170 більйонів долярів і дефіцит торговельного балянсу, який в лютому цього року виказував 13.8 більйона дол. та зрозить дійти до 165 більйонів. В наслідок тих двох дефіцитів державне заборгування Америки наблизилося до 24-ох трильйонів дол. Ці астрономічні суми невідомі пересічному американському громадянинові, який дивиться передусім на ціни продуктів та інших предметів першої потреби, на ринок праці і на висоту відсотків у щадничих банках і кредитівках.

Таким чином теперішній стан американської економіки задовільний. Американські громадяни у широких масах усе ще признають, що обіцянка президента Роналда Реґена з-перед близько восьми років „мир і добробут" — здійснилася. Але так є нині. Демократичні кандидати. із них теперішній першун Майкел Дукакіс, пророчать, що ця ситуація тимчасова, перехідна, і що наслідок державного бюджетового дефіциту і дефіциту торговельного балянсу вдарив вже по американській валюті і невідхильно доведе до нового біржевого краху, до заламання цілого господарського стану Америки. Очевидно, проблема економіки незалежна від виборів — у виборах вона грає ролю для республіканського кандидата Джорджа Буша, що буде обороняти тезу стійкости, добробуту і для демократичного кандидата, який страшитиме виборців чорною майбутністю та буде обіцяти, що тільки демократи, які наполягають на підвищуванні мита на закордонний імпорт та на підвищення податків для вирівняння балянсу державного бюджету — тільки вони можуть запевнити дітям виборців добробут. Але час не стоїть на місці і надходять нові події.

У минулому тижні Сенат прийняв 63 голосами проти 36-ти новий торговельний закон, в якому між іншими постановами є клявзуля, що власник фабрики, чи промислового закладу, промислових маистерень, мусить повідомити робітників, що їхній варстат праці буде зліквідований. Президент Реґен заповів зголошення свого вето проти такого закону, мотивуючи це тим, що ця точка закону порушує принцип вільної торгівлі і неспутаного ніякими державними розпорядками суперництва. Цей закон знайшов вже голосний відгук у коментарях американських засобів масової інформації і невідомо, як зареаґує, біржа на президентське вето, яке — як твердить „Ню Йорк Таймс" — має шанси вдержатися. Широкі кола американського суспільства ще несвідомі справжнього значення цього закону і згаданої клявзулі, але фахові коментатори в газетних рубриках економіки жваво цікавляться цим законом, бо він найтісніше причетний до проблеми закордонної торгівлі Америки — який є Ахіллевою п'ятою балянсу уряду Роналда Реґена в його двох каденціях.

„Ню Йорк Таймс" з 1-го травня ц.р. в огляді тижневих подій на першому місці приносить велику й незвичайно цікаву статтю п.з. „Обидві партії дивляться на стан економіки". Треба признати правду авторові цієї статті, що для величезної більшости громадян кожної країни найбільше значення має стан його гаманця — від того стану залежить забезпека його самого і його родини. У відношенні до цієї життєвої проблеми ідеологічно-політичні філософії відходять на задній плян.

Д-р М. Воскобійник

ПОЛІТИЧНО ВМОТИВОВАНИЙ ПРИСУД СМЕРТИ

Засудження Івана Дем'янюка на смерть ставить перед українським суспільством тяжку морально-політичну проблему, бо організатори суду над Дем'янюком судили не лише одну особу, а антиукраїнська гістерія серед світового жидівства, що супроводжувала суд і буде далі існувати, спрямовує удари проти всіх українців, як нації. Чи можна в такому разі пройти мимо цього суду і його мотивів?

Підкреслюємо, українці є і будуть за суворим покаранням злочинів проти людства і окремих націй спеціяльно такого маштабу, якими були обвинувачено Дем'янюка. Але трагічність засудження Дем'янюка в тому, що суд керувався не об'єктивністю свого судового покликання, а перетворив суд на політичний суд, який тому лишив після себе наслідця великої сумнівної вартости.

Аналізуючи хід суду, супровідні обставини і результати цієї судової розправи не можна звільнитися від переконання, що судовий процес був зафарбований більше політичними фарбами, аніж розглядом кримінальности вчинків 45-річної давности.

Чому називаємо цей суд політичним? Які риси політичних судів?

Суд, переведений для конкретних політичних цілей, або суд запляноване і проведений під диктат політичного режиму в будь-якій країні для партійно-державних цілей — такі суди у західній юридичній практиці називаються політичними судами. Такі суди не прагнуть до об'єктивности доказів. Вони вже наперед мають готовий присуд — розправитися над жертвою. Якщо докази невинности вислуховуються, то переважно для зовнішньої видимости. Але ті докази не беруться до уваги. При цьому державно-пропагандивна машина усією парою працює для компромітації жертви перед публічною опінією країни, чи і світу. Сама ж урядова сторона, що призначила суд і його склад, уловлює такий час для суду і його вислідів, які б служили мобілізації засобів, для політичних цілей урядової партії.

Клясичним прикладом політичних судів є сталінські суди 1930-их років в СССР над СВУ, Промпартією, Тухачевським, Каменевим, Бухаріном й іншими. Таким же був нацистський процес над „підпалювачами" Райсхстаґу в Берліні, хоч справу нацисти програли.

Спільною рисою для всіх сталінських процесів було не „доказати" вину підсудних, а оправдати режим і його лідера у фізичному знищенні жертв як засобу залякування народу і скріплення своєї політичної влади.

Таким політичним судом від самого початку і до винесення смертного вироку був суд над І. Дем'янюком. Мета очевидна — зискати конкретні користі для урядової партії Лікуд, прем'єр-міністром якої є тепер Їцак Шамір. Присуд смерти Дем'янюкові став потрібним для ізраїльських властей, як колові відпущення" із-за критичної внутрішньої і зовнішньої ситуацій Ізраїля і керівної тепер в ньому партії.

Росте серед ізраїльської молоді розчарування, яка втрачає перспективи миру із-за безвихідних труднощів на окупованих територіях, зростаючий опір палестинців та солідарність з ними в усьому арабському світі та й поза ним. Якщо імперіялізм і колоніялізм вважались досі загальновизнаним злом і його всюди осуджується, то як оправдати подібні заходи Ізраїля супроти окупованих арабсько-палестинських територій? У такій ситуації було потрібно щоб Іван Дем'янюк став за всяку ціну „Іваном Грозним".

Політичний характер суду над Дем'янюком можна бачити із декількох конкретних характеристик. Наведемо їх:

Перше. Комусь потрібно було щоб суд над Дем'янюком відбувся в Ізраїлі, а не в ЗСА, або не на форумі Міжнародного Суду в Гаазі, де атмосфера могла б бути більш об'єктивною, а не такою завогненою, як це сталося в Ізраїлі. Цей політичний суд над Дем'янюком перетворився в ізраїльській пресі на суд над народом, серед якого він родився. Антиукраїнська гістерія супроводила цей процес. (Див. в „Нових днях", ч. 457, за березень 1988 року статтю редактора ізраїльського часопису „Круг" — Георг Мордель). Зацитуємо: „...можливо, я помиляюсь, але переконаний, що антиукраїнська гістерія серед євреїв Ізраїля — це плід добре продуманої роботи КГБ, розпочатої ще за Сталіна".

Друге. Політичність цього суду підкреслюється фактом, що судді часто поводилися на залі суду не як об'єктивні, безсторонні судді, що готові були брати до уваги „за" і „проти", а як обвинувачувачі із прокуратури. Вони ж і присуд смерти винесли. Дивно, що це був присуд трьох суддів, а не лави присяжних, як в інших демократичних країнах водиться, і призначені вони... ким?

Третє. Судді зігнорували свідчення, що „Івана Грозного" було убито під час повстання в'язнів у Треблінці ще в 1943 році. Про це свідчив не лише еспанський в'язень, а і найголовніший свідок прокуратури Еліяґу Розенберг в 1945 і 1947 роках ще за свіжої пам'яті, який зовсім протилежне свідчив проти Дем'янюка тепер на суді. Подібне сталося й із іншими жидівськими свідками, що уціліли в голокості. Але, проте, Дем'янюка засудили як „Івана Грозного", хоч уже й не існуючого, бо така „фігура"

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Зенон Стенчук

На верхах мистецької творчости

Після успішних виставок у Вашінгтоні, Філядельфії, Ню Йорку, а також і в різних містах Фльориди, мистець Темістокль Вирста з дружиною, не зважаючи на віддаль, відвідали Міннеаполіс і Ст. Пол. Тут, тиждень перед їх виїздом до Франції, Музей ім. Кардинала Й. Сліпого при церкві св. Константина влаштував виставку картин мистця. Виставка відбулася 5-го і 6-го березня ц.р., на яку наша громада відгукнулася численною участю.

Для нашої громади така виставка паризького мистця з модерним малярським висловом дала змогу познайомитися з сучасним, еволютивним мистецтвом нашої доби, представником якого на міжнародному ринку є Темістокль Вирста.

Перше що просочується з його образів — це могутнє коливання його світу барв, знутра яких промінює світло, і яке є справжньою темою його картин. Свої інтимні почуття та уяву він передає нам не площинно, а об'ємом форм у просторі та висловом багатої, гармонійної палітри кольорів.

Але тяжко передати багатство відчуття свого внутрішнього світу однією картиною. І тому деякі теми з його картин відбуваються варіянтами, творячи нову гармонію, притаманну його стилеві.

Уродженець чарівної Буковини, він виніс зі собою фантастичний світ Карпат, де власне світло є творцем метаморфоз з леготом гірського вітру та шумом рвучких потоків, які й скристалізували його малярський вислів.

На цій останній виставці мистець не обмежився тільки акриліком кольору, а дав також композиції у металізованому акриліку в рельєфній формі. Більшість цих композицій — це причинок до великого двохстороннього триптиху, який мистець приготовляє до відзначення ювілею 1000-ліття Хрищення України.

(Закінчення на стор. 4)

Яр. Климовський

„Відгомін минулого"

„Слово збережене в книзі — скарби містичні століть,
В нім наче лицар в залізі, дух непохитно стоїть".
Р. Завадович

Говоритимем про останню книжку Богдана Остап'юка, що він її перед смертю ще вспів дати до друку, та на превеликий жаль, не довелося йому книжкою налюбуватись, пишатися нею.

Автор „Відгомону минулого" добре знаний читачам „Свободи" з його блискучих статтей дуже цікавих спогадів про „золоте Поділля", головним чином про Тернопіль (головне місто Поділля по галицькому боці).

У книжці — історичні нариси про визначні постатті, про письменників, мистців, науковців і про діяльність української громади в Маямі.

Передмову написала д-р Анна Власенко-Бойцун.

Книжку автор присвятив своїй улюбленій доні Надії Марії, що трагічно згинула в автомобільній катастрофі.

Завершивши свій твір, автор не був спроможний видати, як бажалося б, тож видав його згідно своєї „кишені", тобто вибрані статті, що їх друкував у „Свободі", „Новому шляху" чи у „Вільному слові" дав перебити офсетним способом у друкарні в Маямі; деякі статті друковані на писальній машині.

Книжка видана цим способом у ніякій мірі не втрачає на самому її змісті.

Перших 48 сторінок книжки займає опис міста Маямі, дещо з історії стейту Фльорида та про діяльність українців у цьому соняшному стейті.

У черговому відділі представляє силуети наших визначних постатей — Богдана Лепкого, Сидора Воробкевича, Олександра Кошиця, Йосипа Стадника, Леся Курбаса, Дмитра Котка, Василя Авраменка, Євгена Олесницького, Івана Пулюя, Володимира Кубійовича, Романа Завадовича, Степана Росохи, Михайла Качалуби.

Книжку завершують статті: „Вклад українських вчених та мистців у дорібок Ягайлонського університету" та підвідділи цієї статті — „Бурхливе студентське життя в Кракові 50 років тому" й „Українська громада в Кракові", 40-річчя Ісходу з рідної землі", „Збережім спадщину та світлу пам'ять УСС-ів", „Маямі вшанувало 90-річчя народження Патріярха Йосифа", „Новий радянський Тернопіль". Тут подано очевидно тільки частину статтей.

Усі статті дуже цікаві, джерельно скріплені, талановито написані напевно цікавитимуть читачів різного віку незалежно з яких територій нашої землі походять.

Цю книжку — в ціні 10-ох дол. - можна набути, звернувшися до: Mrs. E. Ostapiuk, 927 NW 10 Court, Miami, Fla. 33136.

Іван Боднарук

ЖАЙВОРОНОК УКРАЇНСЬКОГО ВІДРОДЖЕННЯ НА БУКОВИНІ

(У 150-ті роковини народження буковинського письменника й композитора)

Дня 5-го травня 1836 року народився Сидір Воробкевич, письменник і композитор, громадський діяч Буковини, православний священик. Писав свої твори під псевдонімом Данило Млака. Недавно минуло саме 150 років від його народження.

Всі, мабуть, знають його вірш „Мово рідна, слово рідне" і „Вечір", що починається описом рідної природи при заході сонця словами „Сонце ся сховало за високі гори". Буковина колись була під владою наших князів, потім стогнала під татарським ярмом, а далі належала до румунів і турків, поки в 1775 році не дісталася під володіння Австрії. Інтелігенція на Буковині тоді розмовляла здебільшого по-німецьки. В 1786 році Австрія прилучила цю країну до Галичини. Перші українські школи на цій (українській землі) постали щойно після 1868 року. В літературі виступає Воробкевич як представник романтизму. Помер у Чернівцях 1903 року й там же похований.

Духовну семінарію закінчив у Чернівцях, а музику студіював у віденській консерваторії (1868). Пізніше вчив співу в духовній семінарії і на богословському факультеті чернівецького університету від 1875 року. Батько був православний священик й катехит гімназії Псевдонім Данило Млака був частиною родового прізвища Воробкевичів, яке звучало повністю: Скульський-Млака де Оробко. Дід його замінив це довге прізвище на „Воробкевич". Брат Сидора Григорій був теж письменником і писав під псевдонімом Наум Шрам. Був теж священик і писав ліричні поезії та історичні думи.

На літературне поле виступив С. Воробкевич 1863 року в „Галичанині" Б. Дідицького. Писав поезії, оповідання і драми. Створив ряд історичних поем, наприклад, „Мурашка", „Нечай". В його романтичних оповіданнях, — „Турецькі бранці", „Месть Чорногорця", „Циганка" — замітний вплив українських народних пісень. На історичній тематиці побудовані його драми „Василько Ростиславич", „Петро Сагайдачний", „Кочубей і Мазепа" та інші. Велику популярність здобув собі оперетами „Пан Мандатор", „Янош Іштенгазі", „Золотий мопс" та іншими. Написав монографію про Михайла Вербицького (1893), був теж автором двох томів проповідей, „Науки для народу" та „Надгробні проповіді".

Збірка поетичних творів Воробкевича вийшла у Львові 1900 року п.з. „Над Прутом" з передмовою І. Франка. Там Франко назвав Воробкевича жайворонком буковинського відродження. Повне видання творів Воробкевича вийшло в трьох томах у вид. „Руська Письменність" (1909-1911). Продовжував Воробкевич на Буковині працю, започатковану О. Федьковичем. Під його безпосереднім впливом розвинув свою творчу діяльність. Всі його твори повні любови до рідного народу. Про перші свої вірші, які поет часто називав думами, писав він 1866 р. так: „Знаю, що сі думи несовершенні; вже мужем, хоч я родом русин, по-руськи говорити, читати й писати почавєм, я самоук. Потішу я ними декого з родимців, то від них єдно прошу: недостатки поправити братською любов'ю і — з наведених вище причин — звинити" (Твори С. Воробкевича — „Руска Письменність"; т. І.).

Як композитор, визначився С. Воробкевич складанням літургічних пісень і псалмів, компонував хорові твори, сольові пісні й опери. Єпископська консисторія звернула увагу на музичні здібності Воробкевича, дала йому стипендію і змогу виїхати до Відня на доповнення музичної освіти. Коли 1864 року заснували у Львові театр „Руської Бесіди", управа того театру прохала композиторів, щоб писали музику до народних п'єс. Тоді то Воробкевич написав кілька сценічних творів, які називали оперетками або мелодрамами, хоч насправді це були побутові п'єси або комедії з музичними вставками. Вони довго не сходили із сцени театру „Руської Бесіди". Але, як пише О. Маковей, несправедливі критики знеохотили Воробкевича до дальшої праці на тому полі. Таких „співогор" написав він понад 10 (на власні лібретта).

Як композитор, пішов Воробкевич слідами представників „перемиської школи", подібно, як Бажанський, В. Матюк, Максим Копко, Микола Кумановський і Й. Кишакевич. У мелодиці Воробкевича помічаємо сентиментальність і своєрідну сальоновість". вплив шумки й думки, які в другій половині XIX ст. цілком заволоділи так званою домашньою музикою. Був автором світських хорів „Пробудилась Русь", „Думи мої", „Огні горять", „На городі, коло броду", „Заросли шляхи тернами", „Тече вода з-під явора", „На чужині загибаю" тощо. З його сольоспівів популярні були такі: „Минають дні", „Над Прутом у лузі", „Ой, чого ти почорніло", „Якби я була зазулев", Лисенко до слів Воробкевича „Сонце ся сховало" написав вокальний терцет. Дуже популярними піснями стали його „Куку! Куку! чути в ліску", „Заграй ми, цигане старий". Його „Задзвенімо разом, браття, пісень воскресну і нову" ще й нині не сходять із програм національних свят.

Займався Воробкевич і церковною музикою. Написав Службу Божу на тригосий і чоловічий хор. Залишив низку літургічних пісень і псалмів. Для народних шкіл склав „Співаник для шкіл", який довго був єдиним шкільним співаником і тому багато пісень, поміщених у тому співаникy, спопуляризувалися серед глядачів і буковинців. Писав теж музику до румунських і німецьких текстів. Написав теж теоретичні підручники: „Основи музики" (1868) по-німецьки і підручник гармонії по-румунськи.

У 1893 році Воробкевич

(Закінчення на стор. 4)

ДОСІ ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен ще не д..оворився з Конгресом в справі нового торговельного закону, але натомість дійшли до порозуміння в одному дуже важливому аспекті — захищати американську індустрію та її працівників є куди більш важливим, чим захист вільної торгівлі. Економісти і політичні аналітики заявили, що тепер ЗСА почнуть грати торговельну гру за тими самими правилами, як багато інших країн це роблять, тобто застосують твердші правила для закордонної компетиції, що підбиває американські фірми.

Анна Білик

МОЇ ВРАЖЕННЯ З „ПЕРЕБУДОВИ" Й „ГЛАСНОСТИ"

II.

Ми виявились краще підготованими ніж наш екскурсовод, яка навіть не знала, не тільки де знаходиться Києво-Могилянська академія, але ніколи про неї й не чула. Та найбільше мене приголомшив пам'ятник „Матері-Батьківщини", який височить на березі Дніпра, неподалік Печерської Лаври. Я знала, ще старий краєвид — без цього пам'ятника — „монстера". Це була чудова зелена гора з невеличкими будинками та церквами, а партія зруйнувала не тільки будиночки, церковці та фльору й фауну цієї гори. Партійні архітекти зруйнували саму природу, вони бульдозерами знесли все, що стояло на горі, а потім знесли й саму гору, щоб на ній побудувати величезну металеву статую, щоб вона перемагала й Печерську Лавру. Результатом цього безвідповідального вчинку й безсердечного руйнування природи стало те, що на березі стоїть зараз страшна жінка з мечем в правій руці і з щитом в лівій. Якийсь запопадливий мистець з української жінки-матері, яка оспівана нашими поетами й письменниками як чутлива й любляча мати, зробив жінку-солдата. Таким чином Печерська Лавра залишилась прикрасою схилів Дніпра, а новопобудований пам'ятник став свідком руйнування не тільки природи, але й традицій української історії жінки-матері, на плечах якої було вже з поколінь завдання виховувати дітей і то в однаковій мірі за часів Київської Русі, Козаччини чи сталінського голоду 1932/33 років або й часів після Другої світової війни.

Сам Київ чисте місто і дуже відмінне від Москви та Ленінграду, правда, дуже рідко чуєш з уст екскурсоводів горді слова на історію Києва, а тут є чим похвалитись і є за що бути гордим, тут кожен клаптик землі це тисячоліття історія, звідси йшли зв'язки не лише до Греції, але й на Захід, звідси поширювалася культура не тільки по Україні, але й по всій імперії Київської Русі.

Та мене цікавила і тут „перебудова" та „гласність", як вони проявляються в Києві, я хотіла порівняти з Москвою та Ленінградом.

Я змушена зразу признатися, що поступи в „гласності" в Києві мене розчарували. У людей все ще упередження до чужинців, а коли заговорите українською мовою, то вас зразу зміряють поглядом, щоб визначити — звідки ти взялася. На зауваження, що люди мало розмовляють українською мовою, одна жінка мені сказала, що „Наш папа (так звуть у Києві першого секретаря КПУ Щербицького) теж не вміє розмовляти українською мовою". Я хотіла розпитати, як тут ставляться зараз до колишнього першого секретаря Шелеста, чи не думають його реабілітувати? Але мої співрозмовники боялись висловити навіть думку про те, що Шелеста могли б реабілітувати, а якщо говорити про „гласність" і „перебудову", то його не тільки б мали реабілітувати, але й відновити у його функції, так колись сталось з польським партійним діячем Гомулкою.

Нам пощастило побувати в Києві на Великдень і я була дуже здивована, що в столиці так багато атеїстів, які стояли з пасками, щоб потім з'їсти свячене. Правда, тут всюди біля церков було повно міліції, щоб демонструвати відокремлення Церкви від держави, але і КГБ сьогодні не може заборонити людям йти в церкву. Забороною займається сама нестача церков, з яких лише 13 діє у Києві. Незрозумілим для мене було те, що в церквах люди розмовляли українською мовою, а Служба Божа правилася російською мовою. Виходить, що митрополит Філарет говорить неправду, коли на Заході говорить про Українську Православну Церкву.

Щодо щоденного життя й проблем, то в Києві також про „гласність" мало чути, коли порівняти мої розмови в Москві й Києві. Молодь скаржиться, що не знає своєї історії, але вона й рідної мови не знає, а як її, знати, коли самі вчителі нею не володіють. Одна жінка скаржилась, що: „Дитину я дала в український дитячий садок, але ж там вихователька української мови не знає, то й дитина вчить суржик — ні те, ні се. А в школах не краще. А де ж дітям вчитись мови, коли не в школі?!" До моїх прикрих вражень стосовно української мови в Києві приєднався знову обшук у київському аеропорті в Борисполі. Знову митники виявили свої знання щодо українських прізвищ і знову повторили цілу процедуру з Москви. З групи виділили нашу родину і не залишили ні одної кишені без обшуку. Навіть брудну білизну й шкарпетки перетрусили в пошуках чогось забороненого. Після такого ґрунтовного обшуку, митний офіцер ще наважився запросити знову приїхати на що я відповіла, що нехай спочатку перебудуються, бо з паперової перебудови нікому краще не стане.

Отакі були мої пережиття при зустрічі з сучасною „перебудовою" й „гласністю" в Москві, Ленінграді та Києві. Запитаєте, чи поїхала б я ще раз на таку подорож? Скажу так. Але... їхатиму без валізки і торби, щоб митники не мали змоги затримувати, або зміню прізвище, бож українське прізвище викликає контреволюційну небезпеку навіть за часів „гласности" й „перебудови".

ЗГІДНО ЗІ ЗАЯВОЮ голови Федерального бюра в справах куреня і здоров'я, незабаром появиться звіт головного лікаря ЗСА Еверетта Купа, в якому він заявляє, що нікотина є налоговим наркотиком. Д-р Роналд Дейвис сказав, що коли цей звіт буде опублікований, то може курці вкінці застановляться та не будуть настоювати на тому, „що курення це тільки звичка".

КРАЙОВА АКАДЕМІЯ Наук ЗСА, загально визнана як найбільш престижева наукова установа, проголосила вибір 61 своїх нових членів. Цей новий вибір підніс число членів Академії Наук ЗСА до 1,540 осіб, між нововибраними членами є 15 співробітників-членів з інших країн, що підносить цю категорію членства до 257 осіб. Нових членів вибирають таємним голосуванням за їхній вклад в наукові досліди. Для науковців це після нагороди Нобеля, є одне з найбільш престижевих вирізнень, як виявляють опити серед науковців ЗСА.

З ОГЛЯДУ НА ТЕ, ЩО в середу, 4-го травня, ц.р., кінчається реченець на внесення подань на легальне перебування в ЗСА для всіх, що живуть у цій країні від 1-го січня 1982 року і можуть це удокументувати, число таких аплікацій зросло останньо тричі у порівнянні з початком року. Служба імміграції і натуралізації повідомляє, що минулого тижня Сенат відкинув пропозицію продовження речення і тому є такий великий зріст у поданнях.

КОРЕСПОНДЕНТ ГАЗЕТИ „Ню Йорк Таймс" у Москві Билл Келлер інформує, що генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов заграє з керівниками урядової Російської Православної Церкви. Минулого тижня він прийняв у Кремлі групу ієрархів тієї Церкви, яку очолював патріярх Пімен. При тій нагоді совєтський керівник признався і рівночасно засудив несправедливе переслідування вірних в минулому, зокрема за режиму Йосифа Сталіна, і натякнув про підготову нового закону, який повинен гарантувати права Церкви в СССР. Не наводячи жадних джерел, Келлер пише, що біля 40 мільйонів совєтських громадян вірять в Бога і в більшій чи меншій мірі належать до Російської Православної чи іншої Церков. М. Ґорбачов привітав Пімена із 77-річчям з дня народження і заявив, що вірні в СССР, в нічому не відрізняються від вірних в інших країнах світу.

МАДЯРСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР, який вибирається з візитою до Великобританії, заявив кореспондентам, що він повністю підтримує політику прем'єр-міністра Англії Марґарет Тачер і її помірковані політичні потягнення. Кароді Ґрос буде першим мадярським прем'єром, який відвідає Великобританію після закінчення Другої світової війни. К. Ґрос особисто не знайомий з Тачер, але багато читав, що писали про неї „в капіталістичних і соціялістичних країнах" і слідкував за розвитком її діяльности на політичному й економічному відтинках. Як відомо, більшість керівників держав східнього бльоку, наслідуючи Москву, обережно відносяться до британського прем'єра, цієї „залізної пані", яка повністю підтримує політику ЗСА і країн НАТО.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУЛАСЯ ХІРОТОНІЯ...

(Закінчення зі стор. 1)

Парми, Владика Михайло Гринчишин, Екзарх Української Католицької Церкви у Франції, Владика Дмитро Грещук, Єпископ Едмонтонський, Канада, Владика **Василь Філевич, Єпископ** Саскатунський, Канада, та Владика Єронім Химій, Єпископ Нювестмінстерський, Канада, коло 150 священиків та 50 сестер монахинь і сотні вірних, з різних місцевостей ЗСА і Канади. Особливо багато вірних було з Нюарку та Вашінгтону. Серед багатьох представників громадських організацій були головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, головний секретар Володимир Сохан і головний касир Уляна Дячук.

Врочистості хіротонії, з участю вичисленого духовного та світського люду розпочато о год. 2:30 по полудні Архиєрейською Службою Божою, яку відправили Владика С. Сулик, як служитель і головний святитель. Співслужителями та співсвятителями були Владика М. Германюк, а також Владика І. Лотоцький. Співслужителями Архиєрейської Літургії св. Івана Золотоустого з єпископським свяченням були: Владика-номінат, о. прелат, генеральний вікарій Михайло Федорович, о. протоігумен Михайло Бздель, ЧНІ. Дияконував о. Йосиф Корінчак, а читцем Апостола був о. Андрій Чировський.

Увійшовши до храму, Владика Стефан Сулик привітав владик, священиків, сестер монахинь, та вірних. Починається Богослужба. Диякон заповідає: „Приводиться Богом улюблений вибраний і потверджений ієромонах Михайло хіротонізуватися на єпископа богоспасаємого міста Агатаполіс". Митрополит Стефан Сулик питає: „Чого ради прийшов єси, і чого просиш у нашого смирення?" Єпископ-номінат відповідає: „Хіротонію архиєрейської благодаті, преосвященніші". Митрополит: „Я маю власть рукоположити тебе на єпископа. Чи Ви маєте грамоту святого Римського Престолу?" Єпископ-номінат зі священиками відповідають: „Маємо!" Митрополит наказує: „Хай її прочитають!" Папську буллу передає до відчитання Владика Піо Ліягті, а сам вітає Владику-номіната та всіх присутніх від імени Святішого Отця, говорячи при тому, що йому є надзвичайно приємно саме в році святкувань 1000-ліття Християнства в Україні бути присутнім на цій Архиєрейській хіротонії Владики Михайла Кучмяка, що її він бачить як спеціяльний подарунок Українській Католицькій Церкві від Всевишнього саме в цьому ювілейному році. При цьому він згадав, що 1000 років після приходу Христа княгиня Ольга і князь Володимир Великий приймають Християнство, ювілей 1000-ліття якого ви, українці обходите в цьому році. „Тож пам'ятайте, що Українська Церква і ви є їхніми спадкоємцями! Вітаю вас і радію разом з вами!"

Архиєрейську Службу Божу розпочав Владика Михайло Кучмяк зі своїми капелянами отцями Юрієм Перейдою, ЧНІ та Іваном Фецком, ЧНІ.

Проповідь виголосив Владика Р. Москаль українською та англійською мовами, де говорив про те, що слово єпископ походить з **грецького „епіскопос" та означає того, що наглядає над** усім, тому, що піднесено його до цього вирізненого сану, але він також мусить бути й прикладом для тих, **над якими наглядає. „Бо** коли священик-душпастир стає Владикою, він не покидає душпастирських обов'язків, але радше ще тяжче лежать вони на його раменах. Тож на многая літа, Владико!" Архиєрейська Служба Божа, відслужена у всій своїй величності східнього українського обряду, відбулася гідно завдяки отцям — майстрам церемоній о. шамбелянові Мартинові Канавановi, о. Іванові Бурі, о. Іванові Сеніву, о. Данилові Троянові, та о. Стефанові Гутникові. Вівтарними прислужниками були питомці Української католицької семінарії св. Йосафата з Вашінгтону, які своєю участю причинилися до звеличення краси нашого українського східнього обряду. Архиепархіяльний збірний хор під диригентурою Осипа Лупаня співав на цій величавій Службі Божій, за що й одержав особливе вирізнення і подяку від Владики Кучмяка.

Нововисвячений Владика М. Кучмяк в оточенні Владик-гостей.

На закінчення Архиєрейської Літургії новий Владика М. Кучмяк подякував присутнім Владикам, священикам, сестрам монахиням, вірним, а зокрема своєму святителеві Митрополитові Суликові та співсвятителям Митрополитові Германюкові і Єпископові Лотоцькому. В першу чергу подякував він Синодові українських католицьких єпископів, що подали його на листу кандидатів до одобрення Святішого Отця, якому склав подяку за вибір на руки присутнього пронунція. Пія Лягті. Нікого не оминув новий Владика у своїй подяці, від шкільної дітвори починаючи, комітетові підготовки торжества, сестрам Служебницям за виготовлення архиєрейських риз, рідним з Канади, односельчанам, парохіянам і приятелям за приїзд на ці торжества. Закінчив Владика Кучмяк свою подяку проханням до всіх про молитви за те, щоб міг сповнити свої обов'язки, і заявою „В ім'я Господа починаю своє служіння!"

Владика Кучмяк благословив присутніх, які по черзі підходили до нововисвяченого Владики по спеціяльне особисте благословення.

Важко словами описати величність цієї події, що тут так гідно та зворушливо відбулася.

Урочистий обід відбувся о год. 6-ій вечора в авдиторії катедрального собору, господарем якого був о. шамб. Стефан Чомко. Присутніх гостей привітав генеральний вікарій української католицької архиепархії у Філядельфії о. прелат Михайло Федорович. Процесійний вхід на залю на чолі з митрополитами присутні **вітали оплесками. Митрополит** Стефан Сулик замість молитви заінтонував „Христос Воскрес". Господар вечора о. Стефан Чомко розповів про життєвий шлях нового Владики та заінтонував „Многая літа" для нього. Американський та український гимни співав соліст Микола Максимюк при фортепіяновому акомпаніяменті проф. Зої Маркович. Були представлені достойні гості — вже згадані вище всі українські владики. Привітальну промову виголосив Владика В. Достен, Єпископ Стемфорду, в якій зупинився над обов'язками єпископа для користи

Нововисвячений Владика-помічник Філядельфійської архиепархії М. Кучмяк.

Владика М. Кучмяк промовляє на святочному обіді.

нового Владики. По ньому промовляв Владика М. Гринчишин, Екзарх Української Католицької Церкви у Франції і Бенелюксі та Апостольський Адміністратор Українського Екзархату у Великій Британії, який привітав нового Владику і підкреслив, що саме у 1000-літній ювілей Українська Церква дістає ще одного єпископа. Після того о. шамб. Йосиф Федорек, декан північного Ню Джерзі, згадав про діловість та адміністраційні вмілости нового Владики. Тут господар вечора прочитав привіт від Патріярха і Кардинала Мирослава Івана Любачівського. У своїй промові д-р Богдан Футей, суддя Федерального Суду ЗСА у Вашінгтоні ще раз підкреслив величність події якраз в цей рік подвійного ювілею 1000-ліття та 950-ліття передання України і народу Ярославом Мудрим під опіку Матері Божої та закликав владик до величавого і соборного їх відзначення.

Господар вечора о. С. Чомко подав до відома, що наспіла велика кількість привітів, але їх всіх читати з огляду на час не будуть.

Нововисвячений Владика Михайло Кучмяк ще раз склав усім сердешну подяку та з радістю підкреслив, що він є першим українським католицьким владико в новому 1000-літті Української Церкви. Закінчив свою подяку „Ісус Христос висилає мене як апостола, щоб навчати і чинити Божу Волю!" Благословення на закінчення урочистого обіду перевів Владика Єронім Химій, Єпископ Нювестмінстерський з Бритіш Колюмбії в Канаді.

Загальні збори банку „Певність"

Відкриваючи Загальні збори 1-го Українського Федерального Банку „Певність" в середу, 23-го березня ц.р., голова Ради Директорів д-р Павло Надзікевич привітав чисельно зібраних членів, а зокрема президента Кредитової Кооперативи „Самопоміч" Романа Мицика, д-ра Мирослава Харкевича, голову Іллинойського УККА, та відзначає, що наш банк саме тепер вступає на поріг 25-ліття існування з сумою майна 126 мільйонів дол. Д-р Надзікевич коротко переповів історію початків банку і його розвитку.

Д-р П. Надзікевич кількакратно підкреслив, що цей динамічний розвиток нашої фінансової установи в першу чергу треба завдячувати нашому членству, яке, розуміючи свій патріотичний обов'язок, всеціло підтримує її морально й матеріяльно. Він подякував адміністраційному апаратові, зокрема працівникам за професійну, скору і чемну обслугу при віконцях, цілому зарядові на чолі з президентом д-ром Ю. Кулясом та за віддану працю в нашій установі екзекутивному директорові і скарбникові Ірині Л. Гіромнімон.

Дальше ведення Загальними зборами перебрав Ю. Куляс і після схвалення порядку нарад і вибору Номінаційної комісії в особах: д-р Олег Стрільчук, голова Тарас Гаврик, секретар, інж. Мирон Лущак, Павло Білий і Ярослав Верещак, до привітів зголосились представники різних організацій. Були також писемні привіти.

Після прочитання секретарем Дмитром Багрієм протоколу з останніх Загальних зборів, який був прийнятий без змін, Ю. Куляс у своєму звіті відмітив, що попередній рік був успішним під кожним оглядом, а відносно доходовості можна його вважати рекордовим. Тут варто зацитувати слова президента, що „чистий дохід перед сплаченням податків виносив рекордову суму 2,916,637 дол., а наш резервовий фонд, себто власний капітал, становить 9,679,803 дол. Такий високий капітал поставив нас у передові місця серед інших американських банків. Цей дохід можемо завдячувати устійненим відсоткам, добрим інвестиціям, іншим прибуткам, як з заобезпеченевої агенції ПКО та з інших банкових обслуг. Добрий фінансовий стан нашого банку віддзеркалює той факт, що вже третій раз федеральні банкові власті звертаються до нас з проханням перебрати іншу фінансову установу, мовляв, здорова установа з доброю резервою повинна перебрати під свою опіку слабшу. Ми однак такі пропозиції відкидаємо, бо краще бути меншим і сильним, як великим банком з клопотами". Д-р Куляс відтак накреслив пляни на новий рік.

Після звітування президента, екзекутивний директор і скарбник І. Гіромнімон звітувала про фінанси банку. Майно нашої установи зросло до суми 125,636,796 дол. в порівнянні до суми 117,349,225 дол. з попереднього року, доходовість банку осягнула суму 12,422,091 дол. Наш чистий дохід після заплачення податків виносив 1,972,637 дол. і він збільшив нашу резерву до суми 9,679,803 дол., що робить нашу установу фінансово сильною і стабільною, забезпеченою перед всякими економічними несподіванками.

В кінцевих формальних точках денного порядку уділено абсолюторію уступаючим членам Дирекції і Контрольної комісії та обрано до дирекції: д-ра П. Надзікевича, інж. Мирона Добровольського і Василя Палагнюка, керівника радіопрограми „Української Вечірньої Трибуни" ОВФ, а до Контрольної комісії увійшли: Ярослав Сидоренко, інж. Тарас Дрозд, мґр Христя Верещак, Маріян Колодій і Іван Ривак.

В запитах і побажаннях М. Сорока з Палайтану підніс думку, що вже найвищий час приступити до будови приміщення для нашої філії в Ролінг Медовс. Таке приміщення конечно потрібне для кращого розвитку філії і її престижу серед інших американських установ. У відповідь президент поінформував, що вже пороблено всі вступні правні і адміністраційні заходи, усунено всі формальні перешкоди до одержання дозволу на будову. Дякуючи за численну участь в Загальних зборах та закликаючи до дальшої підтримки свого банку, президент закрив збори і запросив погоститися приготованою перекускою.

Р. К.

ВБИЛИ СПІВРОБІТНИКІВ МИТРОПОЛИТА

У вістці „Митрополит Мстислав протестує проти заяви депутатів УССР" у виданні „Свободи" з п'ятниці, 29-го квітня ц.р., неправильно зреферовано уступ з листа Владики, слід читати, що в 1943 році німці вбили в Україні понад 100 українських православних священиків, в тому двох близьких співробітників Митрополита Полікарпа, отців Малужинського і Місечка, а не митрополита Полікарпа, як це помилково подано. — Ред.

Ділюся сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 15-го квітня 1988 року відійшла у Вічність на 101-му році свого трудолюбивого життя, моя Найдорожча МАМА

бл. п.

Ольга Наконечна

з дому Ковч

вдова по бл. п. о. Антонові Наконечнім

ПАРАСТАС відслужено 17-го квітня 1988 року у похоронному заведенні Павла Гаріса.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 18-го квітня 1988 р. з української католицької церкви св. Йосафата на цвинтар Божого Гробу в Рочестері, Н. Й.

В глибокому смутку залишені:

донька — МАРІЯ
братанки —
о. СЕРГІЙ КОВЧ
о. МИРОН КОВЧ з родиною
інж. РОМАН КОВЧ з родиною
АННА БАРАН з родиною
ІРИНА ХМІЛЬОВСЬКА
ЛІДА БРИҐІДЕР зі сином
сестрінки —
ВІРА БОДРЕВИЧ з родиною
ОРИСЯ ЄФИМИШИН з родиною
сестрінок — інж. МИРОН ЧУЖАК з родиною
сестрінка — МАРІЯ ЛОЗИНСЬКА зі сином
братанка —
ХРИСТИНА КОВЧ
ІРИНА СВІСТЕЛЬ — вдова по бл. п. сестрінкові ЮРІЄВІ
ЛІЛЯ СВІСТЕЛЬ — вдова по бл. п. сестрінкові ЯРОСЛАВОВІ
шваґерки —
АННА НАКОНЕЧНА з родиною
ДАРІЯ НАКОНЕЧНА з родиною

Прошу про молитви за спокій душі Покійної.

Замість квітів на свіжу могилу, прошу складати пожертви на проєкт прикраси церкви св. Йосафата в Рочестері з нагоди 1000-ліття Хрищення України або на допомогу політичним в'язням.

У Ричмонді відзначено ювілей 1000-ліття Хрищення України

З ініціятиви Ричмондського Комітету Тисячоліття Хрищення Руси-України та при активній допомозі о. Тараса Лончини, пароха української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Ричмонді, Вірджінія, і одного з почесних голів цього комітету, розпочато Ювілейний Рік Тисячоліття у суботу, 5-го березня.

Служба Божа була відправлена під проводом о. Тараса Лончини та о. М. Кучмяка від українського католицького собору Пресвятої Родини, Вашінгтон, Д.К. Хор провадив дириґент проф. Микола Кормилюк.

У своїй доповіді о. Т. Лончина виголосив подяку, звертаючись до присутніх парафіян та гостей, що прибули на цю Службу Божу з різних міст Вірджінії.

Він згадав у проповіді про величезне значення цього історичного ювілею для християнства в цілому світі. „Ми всі готовилися до цієї величавої дати, як до важливого свята, традиційного не лише для нас, українців, але й для всього людства", — сказав о. Т. Лончина. Згідно з Архипастирським посланням собору єпископів українських католицьких церков, відзначення цього найважливішого ювілею в історії українського народу не може обмежуватися одним чи кількома днями, чи навіть кількома тижнями. Це мусить бути довготривалий, всесторонній і всеохоплюючий святковий процес, в який повинні включитися всі парафіяни своїми власними зусиллями, у своєму родинному колі, в парафіях і при церковних та інших організаціях і всі разом, всією церквою.

З цією метою Рада митрополії української церкви у США проголосила 12-місячний період від 14-го серпня 1987 до 15-го серпня 1988 року Святим ювілейним роком Тисячоліття християнської України. Єпископ В. Сулліван у своїй проповіді розповів про історію України та Української Церкви, про св. князя Володимира та св. княгиню Ольгу, про ролю, яку вони відіграли в історії християнізації України. „Релігія — не міст, що об'єднує людей всього світу, — сказав він, — і ми звертаємося, щоб люди виконували Божі заповіді в щоденному житті і своєму, цього вчать нас в Храмі Божому, щоб панувала любов і правда до людини, не залежно від раси, почестей і те, до якої релігії належить людина. Щоб це виконувати це не так тяжко, коли в людини в гуші чисте серце і вона людина живе з вірою в Бога".

Він згадав також про тернистий шлях Української Церкви з 1917 року і до наших часів, про переслідування та покарання людини за віру в Бога та Боже слово, щоб був зв'язок між церквами різних віровизнань, про поширення цих зв'язків зі заходу до сходу України, закликав продовжувати з Божим словом боротися за права людей різних націй і різних релігійних напрямків.

Під час всієї Служби Божої хор співав хорали та церковні молитви-пісні, а також відспівав „Гимн на святкування Тисячоліття Християнства Руси-України", на слова Зореслава, музика Мирона М. Федорів.

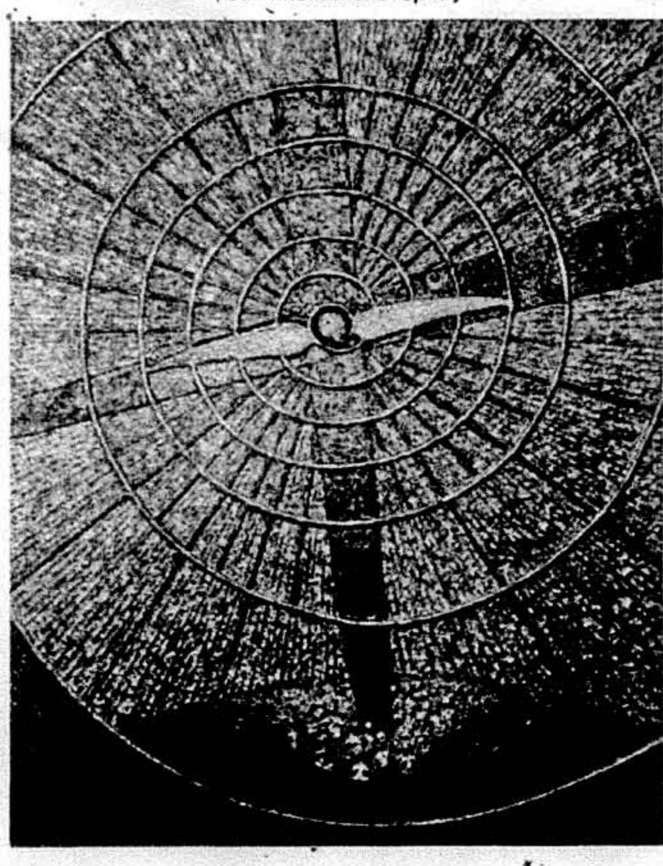
Після закінчення Богослужения відбулася процесія з хрестом у супроводі о. Т. Лончини, о. М. Кучм'яка та єпископа В. Сулливана. Потім гості були запрошені на перекуску, солодке та каву.

Під враженням великого та незабутнього ювілею 1000-ліття Християнства люди розходилися з катедри з радісним настроєм, щоб і ще раз розповісти іншим про чудову Службу Божу у зв'язку з історичним ювілеєм.

І. Приймак

„На верхах..."

(Закінчення зі стор. 2)

„Голуб надії", металізований акриліччний рельєф.

Ця виставка картин Темістокля Вирсти була збагачена дуже цікавим виступом мистця, який познайомив присутніх з українськими мистцями Франції, котрі ще з XVIII сторіччя перебували в Парижі. Доповідь була збагачена прозірками з творів мистців. Ця виставка увінчалася великим успіхом. Вона поло-нила присутніх симфонією кольорів, а композиціею поодиноких картин відкрила їм ворота в світ давнозабутих мрій і почувань. Присутній мистець своїм великим мистецьким та культурним досвідом збагатив місцеву публіку, піднявши рівень знання модерного мистецтва.

Жайворонок...

(Закінчення зі стор. 2)

переписав 195 своїх композицій і поділив їх на такі групи: 1)пісні до слів Шевченка, 2)пісні козацькі й патріотичні, 3)пісні любовні, 4)пісні при чарці, 5)пісні при похоронах, 6)мішані хори, 7)пісні комічні й жартівливі. До цього поділу не включено церковної музики.

Свої хоральні твори писав Воробкевич здебільшого до власних поезій, за винятком 12-ти пісень до слів Шевченка для чоловічого хору, як „Огні горять", „Та не дай, Господи, нікому", „Гомоніла Україна", „Тече вода з-під явора" та інші. Музичні твори Воробкевича характеризує притаманна їм українська і ліричная мелодія. Тому вони так скоро спопуляризувалися. Воробкевич, як і Лаврівський, Вербицький, Вахнянин і молодший із них Матюк, творили у стилі тодішньої доби, у стилі хоральних творів Західньої Европи, головно німецьких композиторів, і цей стиль мимово лі прийняли були й наші тодішні композитори. Співали ці пісні на празниках і домашніх забавах, а інколи ще й сьогодні чуємо їх, то мимоволі защемить серце, бо приносять вони нам на чужину подих рідної землі та пригадують теплу атмосферу „давніх, добрих часів"

Помер о. О. Купранець

У суботу, 16-го квітня ц.р., у Торонто відійшов у вічність о. д-р Орест Франко Купранець, ЧСВВ. Похоронні відправи відбулися в Торонто при участі Владики Ізидора Борецького, протоігумена ЧСВВ на Канаду о. Рафаїла Мельника і 24-ох священиків у церкві Св. Покрови в Торонто в п'ятницю, 22-го квітня. Після священичих похоронних відправ відбулася тризна, на якій виголосив слово. Говорив тоді також ред. Василь Дідюк від українських журналістів Канади.

Св. п. о. О. Купранець

Похоронення тіла покійного о. О. Купранця відбулося на кладовищі отців Василіян у Мондер-Альберті.

Під час похоронних відправ промовляв отець митрат Теодор Прийма парох української католицької церкви в м. Судбурах, Владика Борецький, а протоігумен о. Р. Мельник склав усім подяку за участь у похоронних відправах.

В середу і четвер перед похоронними відправами були відправлені Панахиди в похоронному заведенні Кардинала і Спілка в Торонто, співав на них дивізійний хор „Бурлака" під дириґентурою Олега Хміля і вели ними в асисті ряду священиків о. д-р Мирон Стасів — генеральний вікарій, о. Рафаїл Мельник — протоігумен ЧСВВ і о. Володимир Шараневич — капелян станиці Братства Дивізійників в Торонто.

Остап Сокольський

ВИПАЛО СЛОВО „ПРОТИ"

В інформації „Р. Реґен виступить в обороні свободи релігії в СССР", надрукованої у „Свободі" з 29-го квітня ц.р. у третьому параграфі, де говориться про Фундацію Джеймса Меді сона, речення повинно закінчуватись ствердженням, що фундація „змагається за справжній мир у світі і проти поширення гегемонії комунізму на інші країни".

Ред.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статті Юрія Р. Рибака п.з. „Навколо Проблеми американського імпорту", „Свобода", ч. 75 з 22-го квітня ц.р., треба читати: „Направду, скільки більше правників може проковтнути суспільність".

Ред.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 12

В. Новотна, Депрей Біч	50.00
Б. Осадчук, Квібек	50.00
Д-р З. Матвічук, Вінніпеґ	22.00
В. Ґлубіш, Чикаґо	20.00
П. Спотюк, Філядельфія	12.00
М. Даниляк, Торонто	10.00
П. Дашко, Чикаґо	10.00
С. Дебоссер, Давнв'ю	10.00
Я. Заплітний, Беттл Крік	10.00
Г. Зирук, Вільмінґтон	10.00
М. Колтало, Торонто	10.00
М. Комар, Лавдонвілл	10.00
М. Микитюк, Онтаріо	10.00
Й. Семенюк, Киркленд	10.00
Д-р О. Цап, Вінніпеґ	10.00
Л. Артимишин, Вудсайд	7.00
М. Голіян, Елмвуд	7.00
О. Добрянський, Вінніпеґ	7.00
Б. Коваль, Арлінґтон	7.00
Л. Крохмалюк, Торонто	7.00
М. Павлюк, Гантсвілл	7.00
М. Петрівський, Севен Гіллс	7.00
І. Ринчак, Керґонксон	7.00
Н. Угера, Даймонд Пойнт	7.00
Г. Шашпо, Дітройт	7.00
Й. Бабис, Монтреаль	5.00
М. Бучак, Скенектеді	5.00
І. Петрущак, Чикаґо	5.00
М. Пучковський, Елмвуд Парк	5.00
О. Решітник, Оттава	5.00
Д-р Я. Сидорак, Гіллсборо	5.00
Ю. Стефанишин, Ст. Луіс	5.00
М. Велич, Сиракюзи	4.00
В. Бабяк, Дітройт	2.00
О. Бартків, Філядельфія	2.00
Д-р Я. Бернадин, Вайлдвуд Крест	2.00
М. Білас, Парк Ридж	2.00
М. Більчак, Торонто	2.00
Л. Ванша, Рочестер	2.00
С. Васків, Рочестер	2.00
М. Венке, Юньйон	2.00
В. Волянський, Еддістон	2.00
С. Воробець, Омага	2.00
В. Гарасим, Купер Ситі	2.00
І. Гарасимяк, Еллісвілл	2.00
М. Гоголь, Вестон	2.00
І. Ґавур, Кент	2.00
Л. Данило, Ню Гейвен	2.00
В. Денисенко Керґонксон	2.00
В. Заячук, Чикаґо	2.00
Б. Іванів, Вуд Дейл	2.00
І. Каменецький, Мт Плезент	2.00
П. Кашуба, Ґлен Спей	2.00
В. Кікта, Юньйон	2.00
М. Кіндрачук, Ґлен Спей	2.00
М. Ковалиско, Ґейтерсбурґ	2.00
П. Когулька, Бруклин	2.00
Л. Козак, Порт Шарльот	2.00
В. Кокорудза, Чикаґо	2.00
М. Кравець, Кейон Кантри	2.00
Н. Круник, Клівленд	2.00
П. Кунько/Н. Роєлтон	2.00
І. Курипів, Вестон	2.00
М. Лаврук, Бруклин	2.00
М. Левицький, Філядельфія	2.00
М. Лепак, Наєлс	2.00
Я. Лесків, Френчтавн	2.00
М. Леськів, Торонто	2.00
Д. Логуш, Дірборн	2.00
Т. Лопадчак, Асторія	2.00
Владика Лостен, Стемфорд	2.00
М. Любезний, Норвуд Парк	2.00
О. Мандибур, С. Гемпстед	2.00
Л. Мельник, Ельмгирст	2.00
Е. Мірчук, Чикаґо	2.00
І. Мулькевич, Торонто	2.00
І. Назар, Голливуд	2.00
Т. Остап, Мінеаполіс	2.00
В. Панасюк, Чикаґо	2.00
Я. Папроцький, Філедельфія	2.00
М. Перейма, Ля Саль	2.00
Й. Петрович, Філядельфія	2.00
Ю. Пирожик, Киртісвілл	2.00
М. Попович, Парма	2.00
С. Приймак, Рочестер	2.00
М. Пфлянцер, Олбані	2.00
Н. Радович, Ню Бритен	2.00
П. Ракочий, Олбані	2.00
Т. Рибка, Чикаґо	2.00
А. Седлярчук, Баффало	2.00
І. Стельмах, Ґластонбири	2.00
О. Стельмах, Ґластонбири	2.00
А. Трач, Маямі	2.00
О. Фарміґа, Пассейк	2.00
П. Холявка, Ютика	2.00
М. Цісик, Горшем	2.00
І. Цьолко, Джерзі Ситі	2.00
К. Чорнодольський, Бронкс	2.00
В. Чуміловський, Скенектеді	2.00
М. Шпон, Ірі	2.00
О. Юр, Філядельфія	2.00
В. Яросевич, Мірамар	2.00
І. Яцків, Чикаґо	2.00

Політично...

(Закінчення зі ст. 2)

була потрібна. Для кого: для світової опінії, для консервативного Лікуд, для плекання патріотизму серед ізраїльської молоді, для антикураїнської гістерії?

Четверте. Суд базував свій засуд на підставі документу ідентифікації з КҐБ, загальновідомого органу своєю спеціялізацією на підробках і фальшуваннях. Не дивлячись на докази експертів, що посвідка Дем'янюка була підроблена, що є розбіжність однієї посвідки з тією, що її привіз американський мільйонер Арманд Гаммер з Москви, переданою від КҐБ. Державним органам Ізраїля, як видно, більше залежало на співпраці з КҐБ, ніж на знайденні об'єктивної правди про Дем'янюка.

П'яте. Суд був політичного характеру ще й тому, що сам прем'єр-міністер Іцак Шамір „ушанував" суд своєю присутністю щоб підкреслити його значимість. На залю суду приводили цілими клясами шкільних дітей для їхнього виховання і усвідомлення це були і є „вороги". Хіба ж після цього можна було признати, що Дем'янюк — це не є „Іван Грозний"? Чи ж можна було підірвати авторитет Лікуд партії і її прем'єр-міністра, чи ж можна підірвати позицію ОСІ в американській адміністрації?

„Знайдено „сошку", але треба було цю „сошку" „вивищити" фантастичною застрашуючою статистикою: Дем'янюк відповідальний за знищення 900,000 жидів, інші пресові органи — 800,000, потім 850,000, а останньо 870,000. Одна особа? Невже там в Треблінці не було над ним ніякої табової адміністрації і сотень інших функціонерів, а все залежало від „всемогутнього" Івана Дем'янюка? Який пропагандивний нонсенс! А крім того, загальновідомо, що в таборах смерти серед ув'язнених був досить високий відсоток інших „інфіріор" національностей, насамперед поляків, українців, росіян, циганів та інших, бо їхні території були призначені для „життьового простору" німецьких поселень. „Кінцева розв'язка" була у процесі застосування до них — згадаймо масове винищення військово-полонених, знищення розстрілами адміністраторів в Україні, цілих сіл, масове вивезення молоді і дорослих на працю й табори до Німеччини і т.д.

Важливо зауважити, що присуд дано в час відзначення 40-ліття існування Ізраїля. До цього ювілею здійснено й акт розправи над Абу Джігадом, заступником Арафата, керівника ПВО. Обидві події мають підкреслити бравурність теперішнього прем'єр-міністра Шаміра і його урядової партії Лікуд. Але як підкреслив навіть коментатор „Ню Йорк Таймсу" (з 26-го квітня ц.р.), державний терор проти палестинських лідерів не розв'язує палестинської проблеми. Навпаки, загострює конфлікт. А значить, мир для ізраїльської молоді не приближається, а віддалюється.

Політичний характер суду над Дем'янюком не сприяє зближенню між українцями й жидами. Накинення українцям „колективної відповідальности" за дії одиниць, доведених до відчаю — не сприяє авторитетові Ізраїля. Потрібне шукання політичних розв'язок на довгу мету, бо одною голою силою і застрашуванням ніхто далеко не заїхав, в тому числі й Ізраїль.

Повстає важливе логічне питання: чому вибрано „сошку" Дем'янюка для суду, а не когось іншого із десятків тисяч німецьких і ненімецьких адміністраторів і функціонерів по концентраційних таборах? Відповідь ясна: такий вибір був потрібний для КҐБ.

Майстри-психологи в КҐБ мають далекосягле думання: застрашити сотні тисяч тих, що перебувають тепер у західньому світі колишніх і недавніх втікачів із СССР і цим вплинути на рішення майбутніх потенційних втікачів. А друге, грунтовно розпалити українсько-жидівську ворожнечу, а її існування так важливе для політики СССР на далеку мету. Справа Дем'янюка наперед обіцяла бути якраз відповідною. Ізраїльська сторона не завагається при цьому кинути тінь на всіх українців, а українці будуть відбиватися, й перечення легко буде спечена.

Але треба не датися на провокаційні затії КҐБ. Потрібні тепер і в майбутньому організовані заходи Асоціяції українських адвокатів, потрібні акції на форумі Міжнародної Амнестії, на форумі Комітету адвокатів для людських прав в Ню Йорку. Потрібні відповідні акції організацій молоді і наших Церков.

Спасіння від напастей тільки в нашій організованості й активності.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВІКТОРІЯ МАРЦІНЕК, член УНС Відд. 235-го ім. св. Михаїла в Россфорді, Огайо, померла 13-го лютого 1988 року на 82-му році життя. Нар. 6-го червня 1905 року в Піттсбургу, Па. Членом УНС стала 1925 року. Залишила у смутку сина Івана і троє внуків. Похорон відбувся 16-го лютого 1988 року на цвинтарі Кальварія в Толідо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Мельник, секр.

РОБЕРТ І. ГАБРІЙ, член УНС Відд. 243-го ім. св. Михаїла в Чикаґо, Ілл., помер 15-го лютого 1988 року на 62-му році життя. Нар. 15-го лютого 1926 року в стейті Іллиной. Членом УНС став 1958 року. Залишив у смутку дружину Анну і дальшу родину. Похорон відбувся 18-го лютого 1988 року на цвинтарі Св. Гробу в Ворт, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ГОЛ, член УНС Відд. 305-го в Могоной Ситі. Померла 21 серпня 1987 р. на 67-му році життя. Нар. 21 липня 1921 р. Магоні Ситі. Членом УНС стала 1939 року. Залишила у смутку дві дочки. Похорон відбувся 24-го серпня 1987 року на цвинтарі Святого Хреста в Мейс Лендінг, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Ґентош, секр.

СТЕПАН МИКИТА, член УНС Відд. 264-го Т-ва „Український Тризуб" в Карнеґі, Па., помер 20-го лютого 1988 року на 72-му році життя. Нар. в лютому 1916 року в Карнеґі, Па. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, сина Джеймса і дочку Мері. Похорон відбувся 23-го лютого 1988 року на цвинтарі Св. Тройці в Карнеґі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

РОЗА К. ЦМАЙЛО, член УНС Відд. 121-го в Ром, Н.Й., померла 26-го лютого 1988 року на 93-му році життя Нар. 7-го грудня 1894 року в Самборі, Галичина. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дітей Марію Ґриф, Олив Бири і Веслі Цмайло. Похорон відбувся 1-го березня 1988 року на „Ст. Франсис Семетері" в Дурґамвілл, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

КАРЕН МАРІЯ ФАРИНЯК, член УНС Відд. 151-го ім. Св. Марії в Аллентавні, Па., померла 29-го січня 1988 року на 40-му році життя. Нар. 7-го травня 1947 року в Алентавні, Па. Членом УНС стала 1947 року. Залишила у смутку батька Гаррі і сестру Елінор Антонюк. Похорон відбувся 1-го лютого 1988 року на цвинтарі Св. Марії в Аллентавні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Строт, секр.

АНДРІЙ СУСЛА, член УНС Відд. 241-го ім. Івана Франка у Вунсакеті, Р. Ай., помер 27-го березня 1988 року на 93-му році життя. Нар. 14-го листопада 1894 року на україні. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку сина Реймонда. Похорон відбувся 30-го березня 1988 року на цвинтарі св. Михаїла в Блекстоні, Ма.

Вічна Йому Пам'ять!

Жанет Бардел, секр.

ЕМІЛІЯ ЗАСТАВНА, член УНС Відд. 139-го в Чикаґо, Ілл., померла 28-го лютого 1988 року на 65-му році життя. Нар. в селі Млинки Сівкові, повіт Дрогобич, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку мужа Клима, дочок — Марію, Надію, Одарку; дві сестри і брата в Україні та дальшу родину. Похорон відбувся 2-го березня 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Питель, секр.

ОЛЕНА ЛУЦІВ, член УНС Відд. 164-го ім. М. Грушевського в Бервіку, Па., померла 23-го березня 1988 року на 83-му році життя. Нар. 22-го травня 1904 року в Україні. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку дочок Катерину Воллос і Аліс Бортковіч та сина Теодора. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Кирила і Методія в Бервіку, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Тимко Бутрей, секр.

АННА ПИПЮК, член УНС Відд. 151-го ім. Св. Марії в Аллентавні, Па., померла 3-го березня 1988 року на 76-му році життя. Нар. 10-го травня 1911 року в Пенсильванії. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку сина Терренса; братів — Гаррі, Волтера і Рассела; сестру Марію і двох внуків. Похорон відбувся 7-го березня 1988 року на цвинтарі Св. Марії в Нортгамптоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Строт, секр.

ГРИГОРІЙ ПОРОХОНЬКО, член УНС Відд. 157-го ім. св. Арх. Михаїла в Чикаґо, Ілл., помер 26-го лютого 1988 року на 67-му році життя. Нар. 1921 року в Голгочі, Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Катерину і дві сестри Марію Галів і Катерину Левандович. Похорон відбувся 29-го лютого 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Латичак, секр.